

เทศน์อบรมฆราวาส ณ สวนแสงธรรม กรุงเทพฯ

เมื่อเช้าวันที่ ๑ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๔๘

ช่วยคนตาบอดมีอันิสงส์มาก

ให้พากันสนใจในธรรมนะ ถ้าอยากมีความสุขในตัวเอง ครอบครัวเหี้ยม เรือน สังคม จนกระทั่งทั่วประเทศไทย ให้มีศีลมีธรรมประจำใจ ถ้าปราศจากศีลธรรม เสียอย่างเดียวนั้นเหมือนสัตว์ไม่มีเจ้าของ ตายได้ง่ายมาก เป็นอันตรายก็ง่าย ตายก็ง่าย ให้แต่กิเลสเอาไปขยี้ขยำแหลกหมดแล้ว ไม่มีธรรมเป็นเจ้าของคุ้มครองรักษาจิตใจ คนเรา เลยไม่มีชื่อมีแป มีตั้งแต่ความฟุ้งเพื่อเห่อเหิมลืมน้ำลืมน้ำ

นี่เขากำลังบีบเข้ามาเห็นไหมล่ะ น้ำมันแพง ดูตามถนนหนทางรถบางตามากนะ ดูรถบางตามาค่อยมีมาก นี่เพราะน้ำมันแพง เอ้า ไถเหล็ก เดียวนี้กำลังยุ่งหาควายอยู่ ไถเหล็กก็กินน้ำมัน ทีนี้ควายก็เอาไปฆ่ากินหมดแล้วจะคว่าหาควายที่ไหน ควายมันก็ไม่ มี ตาย นั่นละมันฟุ้งเพื่อ เวลาฟุ้งเพื่ออะไรมาก็คว่ำบ๊วๆ ไถเหล็กก็กินน้ำมัน สุดท้าย น้ำมันไม่มี วิ่งหาควายแล้วนะเดี๋ยวนี้ กำลังวิ่งหาควาย พวกนี้มันบ้าหลายชั้น อู๊ อู๊ พิลึก แล้วรถก็แพง น้ำมันอะไรๆ ขึ้นหมด เขี่ยบเราทั้งนั้นแหละ อะไรขึ้นไปก็เขี่ยบเราๆ ขึ้นไปเรื่อยๆ โลกมันเป็นอย่างนี้จะไปตำหนิก็ได้ มันหมุนมันเวียนของมันจึงเรียกว่า โลก เราจะไปตำหนิมันก็จะตำหนิอะไร มันเคยมีเคยเป็นมาตั้งแต่เรายังไม่เกิดนูน เรา ฟุ้งเกิดมาก็มาเจอเอาเนี่ย มันเคยเป็นมาอยู่แล้ว

เรื่องธรรมเป็นน้ำดับไฟเพื่อความสงบก็มีมาตั้งเดิมเหมือนกัน แต่ถ้าดับไฟมี น้อยเรียกว่าธรรมมีน้อย บ้านเมืองหาความสงบร่มเย็นไม่ค่อยได้ มีแต่เขาเรียกว่าชิงดี ชิงเด่น มันชิงชั่วชิงเลวทราวม ไม่ใช่ชิงดีชิงเด่น ชิงชั่ว ชิงความเลวทราวมไป มองดูที่ไหน มันมีแต่ชื่อแต่นาม ยศถาบรรดาศักดิ์ตั้งขึ้นฟากจรวดดาวเทียม แต่คนจมอยู่ในกอง มูตรกองคูถกองฟืนกองไฟ เผาไหม้แหลกไปด้วยกันหมดไม่ว่าสูงว่าต่ำ กิเลสฝ่าเท้ามัน สูงมากมันเหยียบบนหัวใจคน ใครอยู่ที่ไหนถ้าไม่มีธรรมย่ออวด ว่าจั้นเลย เราพูดชัดๆ เลย ถ้าไม่มีธรรมในใจย่ออวด หาความสุขไม่ได้นะ อวดแต่ลมปากเท่านั้นแหละ ความสุขไม่มี ถ้าผู้มีธรรม อวดไม่อวดก็สงบร่มเย็น ไม่ตื่นไม่ตื่นไปกับใคร

จิตไม่ตื่นไม่ตื่นไม่ตื่นไม่ตื่นก็เป็นจิตที่มีความสุข จิตตื่นตื่นถ้าคนก็คนตื่นตื่นคือ คนกำลังจะตาย เลยจากตื่นแล้วก็ตาย จิตตื่นตื่นก็เหมือนกัน จม เลยตื่นตื่นไปแล้วก็จม จมไปอย่างนั้น ให้พากันมีธรรมมีธรรมบ้างนะ เวลานี้ศาสนาเรากำลังล่อแหลมต่อ อันตรายมากที่สุดทีเดียว มีรอบด้านนะ ฟุ้งองทั้งหลายให้ฟังเอา ศาสนาที่เคยให้ความ ร่มเย็นแก่โลกอย่างน้อยถูกเบียดเบียน มากกว่านั้นถูกทำลายไปทุกแห่งทุกมุมนั่นแหละ

ที่นี้ก็จะมิตั้งแต่ไฟแต่ไฟแสดงเปลวขึ้นมาท่วมไปหมด โลกนี้หาที่พักอยู่ไม่ได้นะ จะมีแต่ความร้อนร้อนทุกหย่อมหย้านั้นแหละ ถ้าไม่มีธรรมเสียอย่างเดียวเป็นอย่างนั้น ขอให้พากันพิจารณาพิจารณา

เรื่องจิตใจมีธรรมสำคัญมาก จะอดจะอึดทุกซอกทุกซอกขนาดไหน แต่จิตใจอบอุ่นตลอด มันต่างกันอย่างนี้นะ ถ้าใจอาศัยตั้งแต่ภายนอกอย่างเดียวนี้ติดดินนะ ไม้ว่าคนมีคนจน จิตใจจะติดจะติดไขว่คว้าตลอดเหมือนกับคนทุกซอกคนจนนั้นแหละคนมั่งมีก็ดี คือจิตใจมันไม่พอ มันติดมันดิน ทั้งป้องกัน ทั้งกวาดต้อนมา ที่จะให้ออกไปไม่มีแต่ทางออกทางเข้ามันเป็นทางเดียวกัน เมื่อเข้าได้มันก็ออกได้ นี่ละเสียใจ เวลาเข้ามาจิตใจ เวลาออกไปก็เสียใจ เป็นอย่างนี้โลกของเรา

อย่างน้อยให้มีธรรมในใจนะ อย่าลืมธรรมถ้าท่านทั้งหลายอยากจะเกาะให้ติดตามความมุ่งหมาย ๆ ให้เกาะธรรม เกาะอย่างอื่นใดไม่ติด เกาะนี้พังทั้งนั้นแหละ เกาะแล้วพัง ๆ ให้พากันพิจารณาให้ดี ธรรมเข้าสู่ใจแล้วสงบเย็นไปหมด ไม้ไปขึ้นอยู่กับความมีความจนอะไรมากนักนะ มันหากเป็นความสง่างาม เป็นความเอิบอ้อมอยู่ภายในจิตใจ มีหรือไม่มีทางนี้มันเอิบอ้อมอยู่ด้วยธรรมสมบัติ เสวยธรรมสมบัติอยู่ภายในใจเย็นสบาย

เราจะเห็นได้อย่างพระกรรมฐานท่านผู้มุ่งธรรมมุ่งธรรมจริงๆ แล้ว ท่านไปอยู่ในป่า ในป่าท่านจะมีอะไร อย่างมากก็แคร์ มีอะไรมาปุณอนอยู่สบาย ๆ แต่ใจท่านสง่างามตลอด ท่านไม่ติดไม่ติดกับสิ่งภายนอก ท่านดูภายในใจของท่าน ความสง่างามอยู่ในนั้น ท่านอยู่ไหนท่านอยู่ได้สบาย ๆ บิณฑบาตกลับมาได้อะไรก็ตาม ท่านจะไม่สนใจว่าได้อาหารมากน้อย หรืออาหารดีไม่ดี ท่านไม่สนใจ พอยังอัตภาพให้เป็นไปเพื่อการบำเพ็ญธรรมได้รับความสะดวก นี่ความมุ่งหมายของท่าน เพราะฉะนั้นท่านจึงไม่กังวล

การอยู่การกินใช้สอยอะไร ท่านไม่ใช้สอยอะไรละ ไม้มี ท่านไม่มีใช้อะไรยุ่งอะไร ไม้มี มีแต่การชำระกิเลส กิเลสมันจะออกจากทางจิตใจ มันอยากคิดอยากปรุง อยากรู้ อยากเห็นอยากไม่หยุดไม่ถอยอยู่ในหัวใจเรา เขาเรียกว่าสังขาร ความคิดความปรุง มันปรุงออกมาเนี่ยมันมีสิ่งหนึ่งที่ตันออกมาอยากให้เกิดให้ปรุง สิ่งที่ตันออกมาเป็นรากฐานสำคัญท่านเรียกว่าอวิชชา ตันออกมาให้เป็นสังขารความคิดความปรุงต่าง ๆ ปรุงไม่หยุดไม่ถอย ปรุงเท่าไรยิ่งหิวยิ่งโหยยิ่งติดยิ่งตัน ยิ่งปรุงยิ่งพันเจ้าของไปเรื่อย ๆ คือสังขารมัดเรา ออกจากอวิชชา ถ้ามีสติแล้วสังขารใดที่เป็นภัยระงับทันที ๆ ด้วยสติไม่ให้คิดไป ให้คิดแต่สิ่งที่ดีงาม เช่นเอาค่าบริการพุทธโธก็ได้ หรือบริการการค้าได้ก็ดี เอาค่าบริการนั้นมาเป็นงานของธรรม เราทำงานอยู่กับธรรมเราก็เย็นสบาย ๆ นั้นละ ท่านอยู่ในป่าในเขา ท่านอยู่อย่างนี้นะ

เรื่องอดอยากขาดแคลนไม่ต้องพูดแหละ ถ้าจะพูดแบบโลกที่เขายู่ด้วยความเหลือเฟือ ท่านไปอยู่เช่นนั้นเหมือนตกรอกทั้งเป็น แต่เหมือนขึ้นสวรรค์ทั้งเป็นอีกเหมือนกัน คือจิตใจท่านสว่างอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ว่าความทุกข์จนข้นแค้นด้วยอาหารการกิน ทุกสิ่งทุกอย่างเดือดร้อน แต่ใจของท่านไม่เดือดร้อน ท่านเสาะแสวงหาธรรมจิตใจอยู่กับธรรม สติครอบครองตลอด แล้วมันจะคิดไปทางอะไรไม่ดีนี้สติมีอยู่แล้วปิดที่เดียวตกปั๊บ ๆ สั่งสมตั้งแต่ความดีขึ้นมาภายในใจ ใจท่านก็เย็น เย็นไปเรื่อย ๆ นะ เย็นภายในใจนี้ทั้งเย็นทั้งอบอุ่นพูดไม่ถูก อยู่ในนั้นหมดนั่นละ

นี่ละกองความสุขอยู่ที่ใจ กองความทุกข์ก็อยู่ที่ใจเหมือนกัน เมื่อสร้างไปทางกองความทุกข์ด้วยอำนาจของกิเลสตัณหาทุกข์ก็เพิ่มพูนขึ้นมา ถ้าสร้างไปทางที่ถูกที่ดีตามอำนาจหรือทางเดินของธรรมแล้ว ความสงบเย็นใจก็มีขึ้นมา สบายอยู่ที่ใจ ทุกข์อยู่ที่ใจ เราอย่าไปเข้าใจว่าต้นไม้ภูเขา ดินฟ้าอากาศทั่วแดนโลกธาตุเป็นความสุขความทุกข์ ไม่มีในสิ่งเหล่านั้น มันมีอยู่กับหัวใจมนุษย์และสัตว์เรานี้เท่านั้นแหละ ให้ปรับปรุงตัวนี้ให้ดี ถ้ามันคิดปรุงยุ่งเหยิงมากนั้นละมันสร้างทุกข์ให้เรา ให้ระงับมันความคิดอันนั้น เอาความคิดทางด้านธรรมะเข้าไปแทนเสีย มันคิดเรื่องโลกเรื่องสงสาร เอาความคิดเรื่องธรรมไปแทนกันก็เป็นธรรมขึ้นมา เป็นความสงบร่มเย็น

นี่ละท่านทำอย่างนั้นนะ พระพุทธเจ้าท่านก็ทำอย่างนั้น เป็นพระพุทธเจ้าขึ้นมาอยู่ในที่แร้นแค้นกันดารในป่าในเขา กรุงพาราณสีหรืออะไร พระสาวกทั้งหลายท่านก็อยู่ในป่าอย่างนั้น ถ้าสมัยปัจจุบันนี้เขาก็เรียกมหาวิทยาลัย นั่นเป็นมหาวิทยาลัยป่า เป็นมหาวิทยาลัยชำระกิเลสตัณหาของพระพุทธเจ้า-พระสงฆ์สาวกทั้งหลาย ชำระมาอยู่ในที่มหาวิทยาลัยป่านั้นแหละ เดียวนี้มันกลับมาเป็นมหาวิทยาลัยบ้านสังฆิกิเลสตัณหาพอกพูนหัวใจเป็นฟืนเป็นไฟเผาไหม้ไปหมด มหาวิทยาลัยใหญ่เท่าไรยิ่งกองฟืนกองไฟใหญ่มาก เพราะกิเลสตัณหาหามาปะทุ ความสำคัญมันหมายความว่าตนเรียนรู้เป็นจอมปราชญ์ฉลาดแหลมคม มันกลายเป็นความโง่ที่สุด เรียกว่าบัตชบอญ์ในมหาวิทยาลัยนั้นแหละ เพราะกิเลสเข้าไปอยู่ กิเลสมันมีความฉลาดแต่บีบบี้สีไฟสัตว์ ความฉลาดที่จะเอาสัตว์ให้หลุดพ้นจากความทุกข์ไม่มีในกิเลสทั้งหลาย นอกจากธรรมเท่านั้น

ถ้าธรรมแล้วมีมากมีน้อยเป็นความฉลาดแหลมคม ดังพระพุทธเจ้าสาวกทั้งหลาย ที่ว่าสรณ คัจฉามิ ของพวกเรา ท่านสำเร็จมาจากป่ามากต่อมาก พระพุทธเจ้าก็ป่า สาวกทั้งหลายก็ป่า บรรลุธรรม ๆ ในสถานที่เหมาะสม อยู่ที่สงบสงัด นั่นละท่านเป็นสรณะของพวกเรา เราไม่ได้อย่างท่านก็ให้แบบลูกศิษย์มีครู ให้มีขอบเขต มีหลักมีเกณฑ์ในการประพฤติตัว อย่าเตลิดเปิดเปิง ฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม เวลามันพลาดมันก็เป็นอย่างนี้ แล้วอาศัยสิ่งภายนอก เห็นไหมละอันนั้นก็ขึ้นราคา อันนี้ขึ้นราคา อันไหนขึ้น

ราคาก็มาเหยียบหัวเรานั้นละไม่ไปเหยียบไหนนะ ขึ้นตรงไหนก็เหยียบหัวคน ที่นี้คนก็เป็นทุกข์ ของขึ้นราคาไม่เป็นทุกข์ มันเป็นทุกข์ที่คนถูกเหยียบเพราะของขึ้นราคานั้นแหละ ให้ดูอันนี้

ให้พากันทำความสงบใจบ้าง ศาสนาจะไม่ติดเมืองไทยเราแล้วนะ เวลาที่ข้าศึกของศาสนากำลังห้อมล้อมเข้ามา ห้อมล้อมเข้ามาทุกด้านทุกทาง ผู้ปฏิบัติธรรมก็อยู่ลำบาก แสดงอรรถแสดงธรรมออกมาเพื่อประโยชน์แก่โลกดั่งที่เคยเป็นมาดั้งเดิม ก็กลายเป็นข้าศึกของโลกกิเลสตัณหาเม็ดดำนี้ไปหมดแล้ว มันไม่ยอมรับธรรม จะยอมรับกัน พอใจรับกันตั้งแต่ความดีความดี ความฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม ความมั่งคั่งมั่งมีดีเด่นในลาภในยศ ความสรรเสริญเยินยอไปอย่างนั้น ได้แต่ลมปากก็เอา ตัวเองตัวเท่าหนูก็ตาม เนื้อหนังไม่มีติดตัว มีแต่หนังห่อกระดูกก็เอา ขอให้รับความชมเชยจากคนอื่นว่า คนนี้เขาดีนะอย่างนั้นอย่างนี้ละพอใจ

นี่ละกิเลสเป็นอย่างนั้น กิเลสชอบยอมมาก เรื่องธรรมะท่านไม่ชอบ ท่านไม่ได้ติดใจกับทั้งความนิทาและความสรรเสริญ ท่านพอ พอเป็นลำดับถ้าธรรมเข้าสู่ใจ ถูกธรรมนี้กำจัดออกหมด ความดีความดีทั้งหลายจะสงบตัวเข้ามา ถ้าธรรมเข้าสู่ภายในใจนะ ถ้าไม่มีธรรมในใจมีแต่ดีแต่ดีกันตลอด ถามคนไหนมีแต่หาความสุขๆ เวลาถามเป็นยังงี้ได้ความสุขใหม่ ไม่มีเลย มีแต่ความทุกข์ เพราะความดีดั้น โลกไม่เช็ด หลาบอ้อมพอกันนะ แล้วดีกันอยู่อย่างนั้น

ให้พากันยับยั้งตัวเองบ้าง ให้จิตใจสงบเย็น ถ้าลงใจได้สงบเย็นและเย็นเต็มที่แล้ว โลกจะเป็นพื้นเป็นไฟก็ตาม ใจดวงนี้สว่างหมด ไม่มีอะไรเข้าไปแตะต้องได้เลย นั่นละธรรมแท้ ท่านเรียกว่าธรรมธาตุ คือจิตของท่านผู้บริสุทธิ์ จิตพระพุทธรเจ้า-จิตพระอรหันต์ท่านบริสุทธิ์ ไม่มีอะไรเข้ามาแตะต้องได้เลย โลกจะร้อนเป็นไฟก็เป็นไฟอยู่กับโลก ไม่ได้เป็นไฟอยู่กับหัวใจที่เป็นธรรมธาตุแล้ว หัวใจที่เป็นธรรมธาตุแล้วไม่มีอะไรเข้าถึง เป็นอฐานะ เป็นอย่างอื่นอย่างใดไปไม่ได้แล้ว

ธรรมเป็นอย่างนี้นะ มีที่เกาะที่ยึด ได้ธรรมมากน้อยเท่าไรมีความอบอุ่นตลอดไปๆ ยิ่งสร้างให้เต็มเหนี่ยวแล้วพอ อยู่ที่ไหนพอ โลกจะเดือดร้อนวุ่นวาย วุ่นวายแต่โลก เราไม่วุ่นวาย ดังพระพุทธรเจ้าทรงแสดงไว้ว่า โลกวุ่นวายเราไม่วุ่นวาย โลกเป็นทุกข์เราไม่เป็นทุกข์ โลกเดือดร้อนเราไม่เดือดร้อน ท่านว่าอย่างนี้ตลอด กลับตาลปัตรๆ จิตพระพุทธรเจ้าเป็นอย่างนั้น โลกแบกแต่กองทุกข์ ท่านแสวงแต่บรมสุข ให้พากันตั้งอกตั้งใจ เรามากรุงเทพฯ เราไม่ได้มาหวังเอาอะไรนะ ไม่เอาทั้งนั้น ไม่ว่าอยู่ที่ไหนเราไม่เคยหวังเอาอะไรๆ มีแต่ช่วยโลกทั้งนั้น ได้มากน้อยช่วยตลอด

เราเพื่อช่วยโลกในเวลาที่มีชีวิตอยู่ สำหรับช่วยเราเราก็เรียนพี่น้องทั้งหลายทราบแล้ว ธรรมเป็นของจริง หลอกโลกไม่เป็นคือธรรม ไม่มีหลอกใครเลย เป็นของจริง เราปฏิบัติธรรมเหล่านี้มาตั้งแต่วันบวช เรียกว่าตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติธรรมมาตั้งแต่วันบวช จนกระทั่งบัดนี้ ถ้าเป็นพรหมาก็ดูว่า ๗๒-๗๓ พรหมมาแล้ว ๗๒-๗๓ ปีนี้ ชีวิตเป็นชีวิตของพระ ลมหายใจของพระ กิริยาอาการทุกอย่างเป็นพระไปตามๆ กันหมด จนเป็นความเคยชินต่อการระมัดระวังรักษาตัวเอง ระวังหรือไม่ระวังก็เหมือนโลกเขาไป แต่อะไรที่จะขัดกับศีลกับธรรมปิดกั้นที่ๆ นั่นคือความเคยชินในการระวังแล้ว อะไรที่เป็นภัยต่อศีลต่อธรรมปิดกั้นที่ๆ ถ้าธรรมตาแล้วเหมือนไม่รักษา เพราะความเคยชินในการรักษา

ชีวิตอันนี้เป็นด้วยศีลด้วยธรรมมา อบอุ่นตลอดมา จนกระทั่งปานนี้เรียกว่า อบอุ่นสุดขีด เราหาธรรมเรียกว่าพอแล้ว เราไม่หาอีกแล้วหาธรรม หามาตั้งแต่วันบวช จนกระทั่งถึงวาระสุดท้ายก็เลสขาดสะบั้นลงไปแล้ว ไม่หา พอหมดเลย อยู่ไหนอยู่ได้สบายๆ เรามีชีวิตอยู่ก็ช่วยโลกไปอย่างนี้แหละ พอจะช่วยได้มากน้อยเพียงไรก็ช่วยเต็มกำลังของตน ที่จะเอาไม่มี มีแต่จะช่วยโดยถ่ายเดียว ร่างกายสังขารมันก็เป็นเหมือนโลกทั่วไป ใครจะอยู่ค้ำฟ้าได้ละมันต้องตาย เมื่อตายแล้วสลัดปุ๊วะเดียวไปเลย ไม่ต้องห่วงใยยุ่งเหยิงวุ่นวายกับอะไร ความพออยู่กับใจดวงนี้ พอ เท่านั้นพอใจดวงนี้

จึงว่าใจนี้เมื่อบรรจธรรมเข้าไปเมื่อพออยู่ในนั้น ความทุกข์เมื่อเวลากำจัดออกไปแล้วความทุกข์ไม่มี ใจมีตั้งแต่บรมสุขเต็มหัวใจ นี่ละการสร้างความดีงามทั้งหลาย แล้วการสร้างทั้งหลายตั้งพี่น้องทั้งหลายสร้างนี้ นี่ละเรียกว่าเป็นบุญเป็นกุศล การให้ให้ไปก็จริง สมบัติเงินทองข้าวของมากน้อยให้ไปแล้วท่านจะเอาไปทำอะไรก็แล้วแต่ท่าน แต่บุญเป็นของเราแล้วตั้งแต่เจตนาเริ่มแรก พอสลัดปุ๊บบุญกุศลเต็มหัวใจ เราแล้วเป็นสมบัติของเราแล้ว ส่วนนอกนั้นท่านจะเอาไปทำอะไรเป็นเรื่องของท่าน เรื่องของเราคือบุญเกิดจากการบริจาคเป็นสมบัติของเราแล้ว นั่น เราเอาตรงนี้นะ ไม่ได้ไปที่ไหน

บุญเข้าสู่ใจแล้วไม่มีสูญหายไปไหน จะไปตกนรกหมกไหม้เพราะอำนาจแห่งกรรมหนัก บุญกุศลก็แทรกอยู่ในนั้น หากมีวันที่จะผ่านจะพ้นไปได้ เพราะเป็นโลกอนิจจังเปลี่ยนแปลงชั่วเร็วต่างกัน ก็เปลี่ยนแปลงอยู่นั้นแหละ ตกนรกตั้งกัปตั้งกัลป์มีการเปลี่ยนแปลงได้ เพราะโลกอนิจจัง ครั้นเปลี่ยนขึ้นมากก็พลิกตัวเองเป็นคนดีๆ ดีดขึ้นๆ สุดท้ายถึงนิพพาน ไม่ต้องเปลี่ยน คือไม่เปลี่ยนไปอะไรอีกแล้ว นิพพานเที่ยง นั่นละพระพุทธเจ้าสอนธรรม สอนอย่างตรงไปตรงมา ไม่มีคำว่าผิดเพี้ยน สอนอย่างถูกต้องแม่นยำ ให้เรานำไปปฏิบัติ

อย่าปล่อยเนื้อปล่อยตัววันหนึ่งๆ อยู่ไปอย่างนี้ละ เราเห็นกันอย่างนี้ละ มองเห็นกันแล้วมันก็มีมนุษย์ด้วยกัน ที่ให้ชื่อให้นามว่าประเทศนั้นประเทศนี้ ชาตินั้นๆ ชาตินี้ก็ตั้งชื่อไปตามสมมุติ ธรรมดาก็คือคนคำเดียวพอ สัตว์โลกทั้งหลาย สฟุเพ สตตา อันว่าสัตว์ทั้งหลายที่เป็นเพื่อนทุกข์เกิดแก่เจ็บตายด้วยกันหมดทั้งสิ้น เกิดแก่เจ็บตายด้วยกันต้องอาศัยซึ่งกันและกัน เพื่อแผ้วเฉยต่อกันไป ต่างคนต่างอาศัยกัน นี้โลก ร่มเย็น ถ้าเห็นแก่เราๆ ไปที่ไหนเป็นคนขวางโลกนะ คนไหนเห็นแก่ตัวมักจะมีแต่เห็นแก่ได้เห็นแก่เอา ควรรืดริด ควรไถไถ จะเอาวิธีการใดด้วยกลโกง กลหลอกลวงนั้นเอาทั้งนั้นละ คนๆ นี้เป็นคนขวางโลก

เราให้เป็นคนมีอรรถมีธรรม ไม่เป็นคนขวางโลกเราก็อยู่สบาย เอาช่วยกันไป เอะอะ ไม่ฉิบหาย ช่วยเขาก็คือช่วยเรานั้นแหละ เขาจนตรอกจนมุมวิ้งมาหาเรา เราก็ต้องช่วยเขาๆ ผลแห่งการช่วยเขากลับมาช่วยเรา ไม่ได้ไปไหนนะ ที่เราให้เขาไปแล้วนี้กว่า เราขาดทุนสูญดอกไปหมดไม่ใช่อย่างนั้น วัตถุนั้นให้เขาไปแล้วบุญกุศลเป็นของเรา กลับย้อนมาเป็นของเราๆ ไม่สูญเสียไปไหน เพราะฉะนั้นคนที่มีการทำบุญให้ทานมาก นี้ไปที่ไหนไม่อดอยากขาดแคลนนะ เป็นคนกว้างขวาง เป็นอยู่ในใจนั้นแหละ ถึงเวลาจนตรอกจนมุมลำบากลำบากแทนที่จะไปไม่รอด กลับพลิกตัวไปได้ เพราะปาฏิหาริย์แห่งบุญที่ตนเคยสร้างไว้แล้วนั้นแล

ถ้าเป็นคนที่มีอภิวาสนาไปไหนเห็นแก่ได้เห็นแก่เอา เป็นคนคับแคบตีบตัน ไปที่ไหนเข้าบ้านเศรษฐีเขาก็ไม่มองหน้าคนประเภทนั้น มันหากเป็นอยู่ในจิตใจของคน คนนั้น ยกตัวอย่างเช่นผู้หญิงคนหนึ่งแก่ตระหนี่ถี่เหนียวมากที่สุด ตั้งแต่แก่เป็นมนุษย์อยู่ การทำบุญให้ทานใครมาชวนแกไปทำบุญนี้เป็นทะเลาะกับเขาทันที ถ้าพูดเรื่องอื่นพูดได้สบายๆ พอพูดถึงเรื่องเขาชวนทำบุญให้ทานหรือชวนไปวัดไปวานี้ทะเลาะกับเขาตลอดเลย จนวันแก่ตาย

ครั้นตายแล้วกรรมพลิกกลับมาให้เกิดเป็นมนุษย์อีก ที่นี้เกิดเป็นมนุษย์ไปที่ไหน ไม่มีใครมองหน้าเลย เข้าไปบ้านเศรษฐีเขาก็ไม่มองหน้า ไปที่ไหนเขาก็ไม่มองหน้า แม้ที่สุดมีลูก ไปขอกทานก็ไม่ได้อะไรๆ เลย จนตรอกจนมุมตลอดไปเลย นี่เป็นคนคับแคบตีบตัน ไปโลกไหนมันอยู่กับตัวเองผู้สร้าง ให้พากันจำเอานะ เอากว้างเออะกว้างด้วยความเมตตาตาสงสารกัน ไม่จนตรอกไม่จนมุม ให้เขาไป ความกว้างขวางเบิกบานอยู่กับเรา บุญกุศลมาหาเรา นิสัยกว้างขวางเบิกบานที่จะเบิกทางให้เราไปเพื่อความสะดวกอยู่กับเรา ไปที่ไหนเป็นสะดวก อยู่ที่ไหนสะดวกไปหมด เพราะความดีอยู่กับเราที่สร้างเอาไว้ เอะอะพอ

ธรรมส์ได้ทองคำ ๓๔ บาท ครึ่งสลึง เงินสดร่วมถวายบริจาคเครื่องมือทำตา จำนวน ๖๙,๗๑๐ บาท เอสาธ (สาธ) เออฟี่พูดเรื่องตานี้ พูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง ให้ได้เห็นชัด ๆ นะ นี่ละที่ทำทำมีเหตุผลอย่างนี้ซิ ที่ว่าทำตานั่นนะ คนเรานี้จะอวัยวะทุก ส่วนตาเป็นของสำคัญมากที่สุด หูหนวกค่อยยังชั่ว ตายังดีอยู่ สมมุติว่าเราอยู่ในศาลาด้วยกัน นับตั้งแต่หลวงตาบวลงไป หลวงตาบวักก็ตาบอดแล้วพระอยู่ด้วยกันก็ตาบอด บรรดาพี่น้องทั้งหลายมีแต่คนตาบอด เดินไปนี่ชนกันตะลัมระเนระนาด เพราะมีแต่คนตาบอด แล้วเป็นยังงั้โทษแห่งความตาบอด

ที่นี้คุณค่าแห่งความเป็นคนตาดี เราพยายามพยายามรักษา ดังที่เขาขอมาเมื่อ อาทิตย์ที่แล้วเราก็ให้ทางโรงพยาบาลศูนย์อุดรเจ็ดล้านสองแสน นี่เป็นเรื่องตาล้วน ๆ แล้วเมื่อคืนนี้ทางเวียงจันทน์ ประเทศลาว เขาก็มาติดต่อขอจากเรา เราก็เปิดทางให้เขา มาหา เพราะเราเห็นแก่เรื่องตา ตานี้เป็นสำคัญ ถ้าตาดีนี้มีเท่าไรใครไปชนกันที่ไหน เห็นไหมนี่ นั่งอยู่นี้ ไปที่ไหนไม่ได้ชนกันนะคนตาดี ให้คนตาบอดไปชิสองรายสามราย ตะไปเลย เข้าใจไหม นี่โทษแห่งความตาบอด

เราไม่อยากจะเป็นคนตาบอดทุกคน เพราะฉะนั้นจึงให้ช่วยกันเรื่องหูเรื่องตา ช่วย ตาเขาก็ช่วยตาเรานั้นแหละ เพื่อไม่ให้ตาเราบอด ให้ตาเราแจ่มสว่าง ต่อไปมีญาณหยั่ง ทราบ เราให้ทานตานอกกลับเข้าไปเป็นสมบัติของตาใน เป็นญาณหยั่งทราบไปเลย ตา ในหยั่งทราบยิ่งละเอียดลออ นี่คุณค่าแห่งการให้ทานการช่วยตากัน โรงพยาบาลตา สำคัญมากนะ นี่เรากำลังช่วย เพราะความจำเป็นอย่างนี้แหละ เราไม่อยากจะเห็นคนตา บอดชนกันตะในศาลาวัดป่าบ้านตาดหรือในศาลาสวนแสงธรรม เราอยากเห็นแต่คนตา ดีไปไหนช่องทางนี้ลอดไปได้นะคนตาดี มันลอดไปได้ ถ้าคนตาบอดชนเสียก่อน ถ้า ลอดได้ก็ลอด ลอดไม่ได้ชนอีกอยู่อย่างนั้น นี่ละเราช่วยคนตาบอดมีอานิสงส์มาก จำเอา นะ เอาละที่นี้จะให้พร

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz